

NURULLAH GENÇ

Harflerin Simyası

ŞİR

HARFLERİN SİMYASI

Hangi rüya çaresiz, hangi mazmun yaralı
Neden bir muammaya beni kurban eyledin
Senin o nehir kokan dergâhına varalı
Hep o mağrur denizin şarkısını söyledin

Kendisine sevdalı şâh-ı giryan nerededir
Bir sükût zindanıdır onu bekleyen ölüm
Sîne vîran, titreyen canı bile yerededir
O bir nîran-ı keder, hân-ı rüsvâdır gülüm

Yıllardır hükmediyor devlerin dünyasına
Bu kadar mı yanıldım diyorsan, kalbine gir
Bak nasıl da dokunmuş harflerin simyasına
Onun dudaklarında gevherân oldu şiir

Hani benim kırmızı düşlerim; nerde beyaz
Bu sahrada ne sultan, ne dîvane olunur
Bahar tükendi ömrün toprağında, gitti yaz
Güz renkli bir şairin ruhu nerde bulunur

Neden rüzgârlı yüzün aynasıdır umudun
Bilmez misin, korkunun dudakları tendedir
Güneşe varmak için gözlerimde uyudun
Sanma ki, her hayalin girizgâhı sendedir

AYNA

I

Bu nasıl bir yağmur, nasıl zelzele
Gittiğim her yerde ıslanıyorum
İçimde göklerin karanlığı var
Yolumu kesiyor dereler, dağlar
Ruhum bir denizde büyüyen ada
Bir rüya mı gördüm bilmem aynada
Neden yıldızlara yaslanıyorum

Senden uzaklaşp nereye varsam
Karşıma çıkıyor tozlu bir ayna
Bakınca, rengine boyanıyorum
Nasıl gülümsüyor gözlerin bilsen
Yüzün o rüyayı hatırlatıyor
Parlıyor bembeyaz çizgileriyle
Vîran oluyorum ve yanıyorum
Suskun kaldığımda, yıldırımlara
Bakıyorum; beni anlar mı diye
Şimşekler izimi buluyor, heyhat
Birden tükeniyor, usanıyorum
Neden sararıyor geçtiğim yerler
Elimin değdiği her şey mustarip
Bu kadar mı zormuş yürümek sana
Hangi gece, nerde uyursam, garip
Yine aynalarda uyanıyorum

Aklıma düşünce o siyah sürgün
O âyin sonrası aşikâr olan
Seher nöbetleri, kuşluk düşleri
Göğün kapısına dayanıyorum
Bazen ağlayarak, bazen gülerek
Bir duâ, bir nidâ ve bir haykırış
Bana bu sevdanın ruhsatı gerek
Neden kapanıyor üstüme gökler
Sanki üzülüyor buna melekler
Yoksa yeniden mi aldanıyorum

İşte, sustu sesler, kayboldu şeyler
İçimde birikti şimdi bir tûfan
Gemiler almazsa beni koynuna
Bu gönül seyyahı bilmem ki neyleyler
Yine de bir yol var, inanıyorum
Meğer can ırmağı tende boğulmuş
Hâtıralar yurdu târumâr olmuş
Beni yüreğinde bulmuş aynalar
Ben hep aynalarla sınıyanıyorum

II

Sır saklamaz bilirim ayna, canın içinde
Alıyor her gecenin mehtâbını bu ağrı
Kâinat mı yanıyor bir aynanın içinde
Âteşinde yol bulan var mıdır göğe doğru

Sen, en güzel aynada görebildin mi seni
Hangi ruhun kokusu yayılıyor âleme
Vermeseydin münzevî bir şâire gölgeni
Gülsuyu damlar mıydı bu esrarlı kaleme

Ellerinden kim tutar dağlara çıktığında
Yollarında büyüyen sevda izleri kimin
Âyine-i Rahşân mı kırılır baktığında
Yaraları kan ağlar söyle, hangi hekîmin

Sen misin yüz vermeyen, aynalar mıdır bana
Sinendeki her mevsim feleğin âhı mıdır
Hangi ten güle döner düştüğünde yangına
Yoksa ten aynaların bende günâhı mıdır

III

Bir rüyayla geldiler o uzak nehirlerden
Su siyahtı; dudaklarında kızlar
Aynalara, gece gündüz esriyip
Saçlarında parlayan yıldızları sordular

Belki de bir gergefin kalbindeydi elleri
İlmeklerinde hayal tecelli makamında
Bekledi son kahramanın
Hangi merhametin mağarasında
Büyüyüp geceyi kuşattığını